

ĐẠI SỨ QUÁN HỢP CHUNG QUỐC HOA KỲ

Phòng Thông tin - Văn hóa

Tầng 3, Rose Garden Tower, 6 Ngọc Khánh

Hà Nội, Việt Nam

(84-4) 831-4580 -- Fax: (84-4) 831-4601

TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ CỦA BỘ NGOẠI GIAO MỸ
CHƯƠNG TRÌNH NGHỊ SỰ CHO CHÍNH SÁCH ĐỐI NGOẠI CỦA MỸ, THÁNG 3/2000
VIỆC HOẠCH ĐỊNH CHÍNH SÁCH ĐỐI NGOẠI MỸ

VIỆC THỐNG NHẤT CÁC PHƯƠNG TIỆN QUỐC PHÒNG VÀ
NGOẠI GIAO ĐỂ TĂNG CƯỜNG AN NINH

Eric D. Newsom

Eric D. Newsom, Trợ lý Ngoại trưởng phụ trách vấn đề chính trị – quân sự nhận xét: việc Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng có thể ‘cùng’ ‘hoạt động’ sẽ có tác động sâu sắc đối với vị trí lãnh đạo của Mỹ trên thế giới và có hiệu quả đối với vấn đề bảo vệ lợi ích của chúng ta, của bè bạn và đồng minh của chúng ta. Ông nói “Chúng ta cần hiểu được bản chất của phương tiện phối hợp hay kết hợp này và cả những gì cần thiết đối với hai ngành này hoặc các bộ phận khác để thực hiện được chiến lược an ninh của chúng ta.” Bài viết dưới đây là chuyển thể từ bài phát biểu của trợ lý ngoại trưởng.

Khả năng Hoa Kỳ trong việc biến các vấn đề quốc tế theo hướng có lợi cho lợi ích của mình sẽ tùy thuộc phần lớn vào việc liệu Bộ Ngoại giao cùng với Bộ Quốc phòng và các cơ quan khác có thể đối phó lại một cách sáng tạo và hợp tác những thách thức chung mà chúng ta đang gặp phải trong một môi trường thế giới đang thay đổi hay không. Thế giới mà chúng ta đang sống hiện nay đang trải qua một cuộc cách mạng về kỹ thuật, truyền thông và trao đổi thông tin; về thực tế kinh doanh và cơ cấu tổ chức; về cách thức mà các quốc gia quan hệ với nhau và cư xử với người dân nước mình; về khả năng gây ảnh hưởng của các công ty đa quốc gia và các tổ chức phi chính phủ khác đối với các sự kiện quốc tế; và về cách các tổ chức quốc tế và khu vực đối phó với các cuộc xung đột và những thảm họa thiên nhiên hay các vấn đề nhân đạo.

Giới quân sự của chúng ta hiểu được rằng các nhân tố đó góp phần tạo nên “Cuộc cách mạng trong công tác quân sự”, điều có thể dẫn đến thay đổi ngay trong bản chất và cách thức tiến hành chiến tranh. Họ đang tìm cách để thích ứng với tình hình mới cả trong từng cơ cấu mỗi ngành (Lục quân, Hải quân, Không quân và Lính thủy đánh bộ) và cả trong thế giới “chung” trong đó khả năng của mỗi ngành cần được huy động để đạt được mục tiêu an ninh của Hoa Kỳ. Môi trường thế giới mới có cách mới để trở thành người lính Lục quân, Hải quân, Không quân và Lính thủy đánh bộ. Tình hình hiện nay sẽ cần có hiểu biết về chính trị quốc tế, các tranh chấp sắc tộc, chính trị sở tại của một nước khác, và bầu cử công bằng có được tác dụng như thế nào – việc này tương tự như việc chỉ huy một đội quân hay việc chiếm lĩnh một đỉnh đồi hay một vùng đất.

Cũng theo cách như vậy, tại Bộ Ngoại giao đang diễn ra “một cuộc cách mạng về công tác ngoại giao” trong đó vai trò của nhà ngoại giao trong thế kỷ 21 và cách thức chúng ta liên hệ, đưa ra quyết định, thương lượng và thực hiện các mối quan hệ công cộng (chúng ta gọi là ngoại giao công cộng) – thậm chí ngay cả trong bản chất công việc chúng ta đang làm - đang thay đổi rất nhanh chóng. Ngày nay, các nhà ngoại giao đang cùng hoạt động với Cơ quan phụ trách công việc về ma túy (DEA) trong chiến dịch chống ma túy tại Mỹ La tinh, cùng bay trên máy bay trực thăng với các quan chức quân sự trên bầu trời Bắc Iraq, trợ giúp người tỵ nạn và đề ra các kế hoạch tản cư dân

thường ở vùng châu Phi, thực hiện các cố gắng hợp tác an ninh khu vực ở Trung Âu và lập kế hoạch mới cho động dân sự tại Bosnia, Kosovo và Đông Timor.

Cuộc cách mạng về Công tác quân sự và ngoại giao làm cho công việc hàng ngày của người lính và công việc của nhà ngoại giao có mối liên kết chặt chẽ trên phạm vi toàn thế giới. Môi trường quốc tế và những thách thức mà chúng ta hiện nay đang gặp phải lớn đến mức các nhà hoạch định chính sách của chúng ta thường phải phối hợp các phương tiện quân sự và ngoại giao, chứ không thể tách rời các biện pháp đó để giành được mục tiêu đặt ra.

Trong cuộc Chiến tranh Vùng vịnh, lực lượng quân sự của chúng ta đã đề ra kế hoạch và tiến hành Bao táp sa mạc cùng với liên minh của các đối tác, nhưng để có thể tập hợp và duy trì liên minh ấy lại là công việc của ngành ngoại giao. Tại Bosnia và Kosovo, và trong hoạt động gìn giữ và thực thi hòa bình tương tự, ngoại giao cần được sử dụng để phối hợp với các đồng minh và đối tác trong một loạt vấn đề từ việc quản lý tiến trình bầu cử đến việc cư xử đối với tội phạm chiến tranh quốc tế. Tiếp theo Cơn bão Mitch, khi lực lượng quân sự của Mỹ đáp lại yêu cầu khẩn cấp của chính phủ bị nạn, các nhà ngoại giao đã đàm phán những điều kiện về cập bến và rời bến và giúp điều phối công việc cứu nạn của lực lượng quân sự. Tại các khu vực khác trên thế giới, các nhà ngoại giao và nhân viên quân sự cùng ngồi với nhau trong một phòng họp của NATO và Diễn đàn khu vực của ASEAN.

Không cần phải nêu từng việc cụ thể, hiện nay chúng ta tham gia – trên thực tế diễn ra hàng ngày – vào một hình thức mới về “phối hợp giữa các cơ quan” trong đó Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng cùng hợp tác để đạt được những mục tiêu do Tổng thống và giới lãnh đạo chính sách của chúng ta đề ra. Ngoại trưởng Albright và Bộ trưởng Quốc phòng Cohen là điển hình cho chiều hướng mới này. Trong một bài viết điển hình gần đây trên Báo Washington Post, họ viết “ với cương vị là bộ trưởng bộ Ngoại giao và Quốc phòng chúng tôi hàng ngày cố gắng phối hợp các phương tiện quốc phòng và ngoại giao nhằm bảo vệ an ninh và thúc đẩy lợi ích của công dân Mỹ.” Sau đó họ viết tiếp “ lực lượng quốc phòng của chúng ta vẫn được lãnh đạo, đào tạo và trang bị tốt nhất trên thế giới □ Nhưng chúng ta cũng cần đến nền ngoại giao ưu tú. Bởi vì trong rất nhiều trường hợp chúng ta sẽ dựa vào ngoại giao để làm lớp bảo vệ đầu tiên cho chúng ta – để củng cố liên minh, xây dựng đồng minh và tìm cách bảo vệ lợi ích của chúng ta mà không tổn hại đến sinh mạng các chiến sĩ của chúng ta.”

Trong báo cáo An Ninh Quốc gia của Tổng thống, lực lượng quân sự Mỹ được giao nhiệm vụ sẵn sàng đối phó một cách đầy đủ trước hàng loạt các hoạt động quân sự, bao gồm tiến hành một cuộc chiến tranh lớn, thực thi hòa bình, các cuộc di tản chiến tranh và dân thường không tham chiến, cứu trợ nhân đạo và thiên tai tại các môi trường thù địch hoặc phi thù địch và xây dựng mối quan hệ thuận lợi và phối hợp với lực lượng quân sự các nước khác, những người có thể hỗ trợ chúng ta trong nhiệm vụ quân sự mà chúng ta cần thực hiện. Một điều rõ ràng là trên mọi khía cạnh của hoạt động này, ngoại giao sẽ là một bộ phận không thể thiếu được góp phần vào thành công – hoặc trong việc làm giảm hay loại bỏ khả năng sử dụng đến lực lượng vũ trang, duy trì liên minh hay đàm phán hòa bình.

Vì vậy, trong bất kỳ hoàn cảnh nào tương lai, khả năng hoạt động phối hợp của chúng ta sẽ có tác động sâu sắc đối với vai trò lãnh đạo thế giới của Mỹ và đối với việc bảo vệ có hiệu quả lợi ích của chúng ta, của bạn bè và đồng minh. Điều này đòi hỏi chúng ta phải hợp tác không chỉ ở cấp cao nhất và còn trên cơ sở từng vụ việc, nhưng luôn luôn dưới sự chỉ đạo của các cơ quan lãnh đạo, tại đó chúng ta lập kế hoạch và thực hiện công việc quốc gia chúng ta.

Thắng lợi luôn cần thói quen hợp tác, điều sẽ tăng thêm thắng lợi khi các nhà lãnh đạo chúng ta triển khai phương tiện của chính sách và tất nhiên đó là quân sự và ngoại giao. Chúng ta cần hiểu bản chất của sự kết hợp hay phối hợp này và cả những gì cần thiết đối với hai ngành này hoặc cả những bộ phận khác để thực hiện chiến lược an ninh của chúng ta.

Kể từ khi quay trở lại Bộ Ngoại giao năm 1994, tôi đã chứng kiến sự thay đổi, trong cả Bộ Ngoại giao lẫn Quốc phòng, và cả cách thức chúng ta suy nghĩ và tiếp cận đối với việc kết hợp giữa quốc phòng và ngoại giao khi thực

hiện các mục tiêu quốc gia của chúng ta. Chúng ta đã cùng với nhau hoàn thành những mục tiêu chiến lược cơ bản của nước Mỹ trong thời kỳ hậu Chiến tranh lạnh. Tuy vậy, chúng ta vẫn còn cả chặng đường dài phải trải qua. Sự khác biệt về chính trị, văn hóa thể chế và khuôn mẫu đã nuôi dưỡng tư tưởng địa phương và làm mất lòng tin trong quan hệ của chúng ta với các tổ chức khác – hay ít nhất thì cũng có các khái niệm khác nhau về vai trò và nhiệm vụ của chúng ta.

Để các nhà lãnh đạo của chúng ta có thể kết hợp quốc phòng với ngoại giao thành một phương sách mới, thì Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng cần phải loại bỏ những hàng rào văn hóa và quốc tế cũ, hình thành một phạm trù mới và tìm ra phương cách mới và sáng tạo trong việc lập kế hoạch và cùng làm việc.

Đây là một trong những mục tiêu lớn của Cục phụ trách các vấn đề quân sự và chính trị và chúng ta đang thực hiện tích cực công việc này. Có một số người tỏ ra bi quan về cách tiếp cận mới này và ép chúng ta phải tiến hành công việc này một cách từ từ.

Thẳng thắn ra thì tôi không nghĩ là nước Mỹ có thể chờ đợi chúng ta dò dẫm trên quá trình này. Cho dù chúng ta có thể phân tích chiều hướng và đưa ra các dự đoán, chúng ta cũng không thể đoán chắc rằng cuộc xung đột tiếp theo sẽ xuất hiện khi nào và tại đâu, và điều này đòi hỏi có sự phối hợp giữa quốc phòng và ngoại giao. Cho dù chúng ta đã thành công ở Bosnia và Kosovo, hợp tác theo vụ việc cần được tiến triển thành các mối quan hệ và dàn xếp tốt hơn về thể chế, điều này cho phép chúng ta hiểu được nhau hơn và có thể đối phó một cách nhanh chóng khi cần có sự phối hợp quốc phòng và ngoại giao trong một môi trường quốc tế không thể đoán trước được.

Chính vì lý do đó, chúng tôi đang phát triển các biện pháp để củng cố quan hệ hợp tác, phối hợp, liên kết và nhất trí trong việc sử dụng một cách tốt nhất các phương tiện quân sự và ngoại giao nhằm tạo dựng một môi trường quốc tế thuận lợi.

Về thực chất, việc này có nghĩa là cùng nhau lập kế hoạch từ trên xuống và sau đó hợp tác để thực hiện. Điều này sẽ liên quan thực sự đến mối quan hệ qua lại giữa Bộ Quốc phòng và Ngoại giao trong cách phát triển mục tiêu chính sách đối ngoại của Bộ Ngoại giao cũng như các kế hoạch cho các cơ quan đại diện và đại sứ quán ở nước ngoài. Điều này cũng cần có trao đổi qua lại trong khi hình thành mục tiêu và mục đích chính sách quốc phòng và vận dụng vào việc lập kế hoạch quan trọng như Báo cáo quốc phòng bốn năm một lần và “các kế hoạch can dự” quân sự khu vực.

Điều này không có nghĩa là ngành này sẽ đảm nhận công việc của ngành khác hoặc chỉ đạo hay can thiệp vào công việc của ngành khác. Ở vào thời điểm nhất định thì người lính sẽ chỉ là người lính và nhà ngoại giao chỉ là nhà ngoại giao. Thay vào đó, mục tiêu ở đây chính là phát triển và thực hiện các kế hoạch và chính sách được thông báo và cùng nhau thực thi Chiến lược an ninh quốc gia của Tổng thống. Chúng tôi đang cố thực hiện điều này trong Cục Phụ trách Vấn đề Quân sự và Chính trị, phối hợp chặt chẽ với Văn phòng của Bộ trưởng quốc phòng, Hội đồng Tham mưu Liên quân và các bộ phận khác trong bộ máy quân sự để đạt được mục tiêu này.

Thứ hai, khi chúng ta tìm cách xây dựng môi trường quốc tế và đối phó với các sự kiện hiện tại chúng ta cần phối hợp tốt hơn trong công việc của mọi cơ quan liên quan không chỉ riêng Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng. Chúng ta có những tiến bộ trong lĩnh vực này. Một trong những thành công của tôi trong nhiệm kỳ trợ lý ngoại trưởng phụ trách công việc chính trị-quân sự là công việc mà chúng ta đã làm nhằm thúc đẩy sự phối hợp giữa quân sự và chính trị trong các hoạt động đối phó với những bất ngờ (như Kosovo hay vai trò của chúng ta ở Đông Timor). Một công cụ quan trọng chính là Chỉ thị của Tổng thống, Chỉ thị 56 (PDD-56), chỉ thị này tạo cơ cấu cho việc hợp tác giữa các cơ quan trong mọi hoàn cảnh tương tự. Khi chiến dịch oanh tạc Kosovo trôi qua, 30 quan chức quân sự và dân sự từ 18 cơ quan, bộ phận khác nhau đã cùng phối hợp trong một số tuần căng thẳng liên tục để viết ra bản “phân tích nhiệm vụ” dài 46 trang. Điều này cuối cùng đã giúp hình thành nên Ủy ban về Kosovo của Liên hợp quốc và KFOR (Lực lượng gìn giữ hòa bình ở Kosovo) và góp phần liên kết các cố gắng quốc tế sau khi oanh tạc kết thúc. Bất chấp

ý kiến ban đầu về một số vấn đề, quá trình này tỏ ra vận hành tốt hơn so với ngay cả một số dự đoán lạc quan lúc đầu.

Hiện nay chúng ta đang tìm kiếm những cơ cấu tốt hơn, hiệu quả hơn để làm cho Chỉ thị 56 được tiến hành tốt hơn. Đây là một kế hoạch để đối phó với sự bất ngờ, Nhóm công tác liên ngành sẽ thúc đẩy hơn nữa cố gắng này.

Hình thức hợp tác mới này sẽ là thách thức đối với cả giới quân sự và dân sự. Tất cả mọi quan chức quân sự của Mỹ đều được học về nhà quân sự lỗi lạc người Phổ Karl von Clausewitz và hiểu rằng hoạt động và mục tiêu quân sự thường lệ thuộc vào các mục tiêu chính trị và ngoại giao. Nhưng nhận thức này không nhất thiết dẫn đến kết luận là các quan chức dân sự có thể tham gia vào việc lập kế hoạch quân sự. Môi trường quốc tế hiện nay tiếp tục đòi hỏi phải sử dụng một cách hạn chế, chính xác, phi truyền thống sức mạnh quân sự khi thực thi các mục tiêu chính trị cụ thể – nhưng lắm khi thay đổi nhanh chóng. Điều này sẽ đòi hỏi cách tiếp cận cởi mở hơn trong việc đề xuất các mục tiêu liên kết giữa quân sự và chính trị.

Bộ Ngoại giao cũng cần phải thay đổi các khái niệm truyền thống của mình. Chúng ta bắt đầu hiểu được ý nghĩa của câu nói công việc chưa hề kết thúc khi chúng ta thương lượng được một thoả thuận. Giải pháp chỉ có ý nghĩa khi nó được thực hiện. Chúng ta cần quan tâm đến những chi tiết chúng ta thường bỏ qua. Chúng ta phải sẵn sàng đối phó với những vấn đề trước đây không thuộc lĩnh vực ngoại giao: ví dụ làm thế nào để thành lập lực lượng cảnh sát, làm thế nào để phục hồi hệ thống tòa án không còn hiệu lực, làm thế nào để xây dựng lại một đồng tiền đang lưu hành, làm thế nào để một quân sự không có tính hợp tác chấp nhận nhà cầm quyền dân sự và chấm dứt đàn áp những người chống đối và làm thế nào để thực hiện một loạt các nhiệm vụ không khẩn cấp khác.

Việc vạch kế hoạch phối hợp không bao giờ dễ dàng ngay cả trong những thế giới có thể là tốt nhất. Trong thời gian đề xuất kế hoạch cho thời kỳ sau khi oanh tạc Kosovo, giữa Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng đã có sự khác biệt khá lớn. Vào lúc như vậy, các bộ phận của Bộ Quốc phòng im lặng và không phản ứng khi các quan chức Ngoại giao xuất hiện. Việc này đã cần phải có những sự thúc đẩy để có được những sự sáng suốt trong quá trình suy nghĩ và vạch kế hoạch quân sự. Cả hai bộ đều phải đấu tranh mạnh mẽ đối với các vấn đề như kiểm soát, sự ủng hộ quân sự đối với chính quyền dân sự và cả các vấn đề khác. Điều đáng khen ngợi cho cả hai bên là chúng ta đã không đưa những bất đồng vào công việc. Đã có những cuộc thảo luận gay gắt.

Nhưng, trước khi mọi người được triển khai để ủng hộ cho cố gắng sau khi oanh tạc, chúng ta đã đi đến gần sự nhất trí về kế hoạch lẫn chiến lược. Tất cả các vấn đề lớn và gây tranh cãi đều được giải quyết trước khi, không phải sau khi, nhiệm vụ bắt đầu, làm cho những người thực thi kế hoạch cảm nhận được mục đích và sự phân công công việc. Tôi khẳng định rằng toàn bộ quá trình có giá trị rất lớn và là tiền lệ cho tương lai, ngay cả khi các sự kiện tiếp theo ở Kosovo không xảy ra theo kế hoạch. Như một vị Tướng sau này trở thành Tổng thống Dwight Eisenhower đã từng phát biểu “ một bản kế hoạch thì thường không có giá trị, nhưng việc vạch kế hoạch là tất cả”.

Bên cạnh việc đề xuất kế hoạch của Bộ Ngoại giao và Quốc phòng, môi trường quốc tế của chúng ta cũng yêu cầu có sự phối hợp với Cơ quan phát triển quốc tế của Mỹ, cơ quan vẫn được mời tham dự để tổ chức viện trợ cho các cuộc khủng hoảng nhân đạo trên thế giới, sử dụng đến nguồn lực của quân sự Mỹ. Các cố gắng nhân đạo đôi khi được thực hiện trong khi có hoạt động gìn giữ hay kiến tạo hòa bình, làm cho sự phối hợp giữa các bộ phận khác nhau trở thành vấn đề thực sự cấp bách.

Không phải tất cả mọi vấn đề và mọi thách thức đều đòi hỏi sự phối hợp chặt chẽ, hay các hoạt động đối phó với tình huống bất ngờ hoặc một cố gắng nhân đạo lớn. Nỗ lực của Mỹ trong việc kiến tạo môi trường quốc tế đòi hỏi những mục tiêu thống nhất và các hành động được phối hợp tốt. Để điều tiết quan hệ phối hợp hàng ngày ở các cấp làm việc, chúng ta cần phát triển một cách tiếp cận “phân nhóm theo nước” ở Washington tương ứng với cách thức đã đạt kết quả tại các sứ quán ở nước ngoài. Trong chừng mực nào đó, chúng ta thực hiện cách thức này trong quá

trình của Nhóm làm việc liên ngành. Nhưng quá trình này thường tạo ra các vấn đề cụ thể hơn là những gì đang diễn ra; chúng ta cần tạo thêm cơ hội để việc trao đổi tư tưởng và thông tin được tự do hơn.

Tôi xin gợi ý một số biện pháp có thể được coi như cách thức giúp vượt qua những trở ngại về thể chế lẫn các ấn tượng: chúng ta cần mở rộng các chương trình đang được thực thi nhằm trao đổi quan chức giữa Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng ở tại Washington lẫn tại các địa phương. Chúng ta cần tìm kiếm thêm những cơ hội cho các quan chức phục vụ trong ngành ngoại giao có dịp phục vụ với tư cách là nhân viên quân sự cao cấp, và đồng thời chúng ta cần tạo điều kiện cho các quan chức quân sự được tham gia vào các vị trí ra chính sách trong Bộ Ngoại giao. Tôi muốn chứng kiến việc các quan chức quân sự cao cấp phục vụ trên cương vị phó trợ lý Ngoại trưởng trong Bộ Ngoại giao và các quan chức Bộ Ngoại giao phục vụ trong Bộ Quốc phòng trên cương vị tương tự, như chúng ta đã làm trước đây.

Thêm vào đó, chúng ta cần xem xét cơ hội huấn luyện phối hợp. Chúng ta cần tăng thêm số lượng các quan chức Bộ Quốc phòng tham gia vào các trường ngoại giao. Và tôi cũng trông đợi Trung tâm đào tạo Công tác ngoại giao quốc gia của chúng ta mở rộng cửa hơn đón chào các đồng nghiệp quân sự khi chúng ta nghiên cứu các chính sách khu vực, đàm phán và các nghiệp vụ ngoại giao chuyên nghiệp khác và cả các vấn đề chính trị-quân sự.

Cuối cùng, một lý do thôi thúc khác buộc chúng ta những người trong cộng đồng an ninh của Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng có sự hợp tác từ trên xuống và từ dưới lên: đó là trách nhiệm của chúng ta đối với những người phục vụ trong lực lượng quân sự lẫn trong ngành ngoại giao trong trận tuyến hàng đầu vì mục đích bảo vệ nước Mỹ tại một số nơi khó khăn trên thế giới. Khi chúng ta thực thi công việc của chúng ta tại Washington ở những mức độ tế nhị trong việc vạch kế hoạch và thảo luận giữa các cơ quan, chúng ta có thể dễ dàng bỏ qua một thực tế là thành công hay thất bại của chúng ta trong việc phối hợp một cách hiệu quả với nhau sẽ tác động nghiêm trọng đến những người sẽ thực thi các quyết định và chỉ thị của chúng ta. Tôi lấy làm đau lòng khi biết rằng lực lượng quân sự của chúng ta trên chiến trường nói rằng họ không hiểu chính sách của chúng ta là gì và họ phải làm gì để thực hiện các chính sách đó. Chúng ta cần đảm bảo chắc rằng họ ra trận với những mục tiêu và mục đích rõ ràng nhất, những kế hoạch được phác họa tốt nhất và cả những phương tiện tốt nhất mà chúng ta có thể cung cấp cho họ. Trong thế giới hiện nay, chúng ta cần có sự hợp tác "phối hợp" giữa quân sự và dân sự. Chúng ta cam kết thực hiện cố gắng này.

Đó chính là lý do tại sao mục tiêu chủ yếu của tôi đối với Cục phụ trách chính trị quân sự trong Bộ Ngoại giao là phải tăng cường mức độ hiểu biết giữa Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng về công việc của mỗi bên và tăng cường các cố gắng của chúng ta trong việc vạch kế hoạch và hợp tác. Gần đây tôi đã viết một bức thông báo cho Ngoại trưởng Albright coi đây là nhiệm vụ hàng đầu của cục trong năm 2000. Tôi biết rằng bà chia sẻ các mục tiêu này và cam kết sẽ thực hiện được việc này.

Toàn văn bằng tiếng Anh của bài viết có trên Internet tại:

<http://usinfo.state.gov/journals/itps/0300/ijpe/pj51news.htm>